

ЦИГУЛАРЯТ И ЛАЙНОТО МУ

Имало един цигулар. Свирел в този град, в онова село, където го повикат. Нали го спазарявали, отивал на свиренето. Една седмица се спазарявали и отивал, да речем, в Мало Конаре. Отивал да свири. Да, ама по пътя му се присрало. Отишъл да сече. Вдигнал си панталоните, закопчал си пояса и тръгнал.

Говното му рекло:

– Ей, приятел! Вземи и мене, де! Къде? Оставяш ме тук?

Той погледнал към нивата, а говното – „блюс“, при него.

– Да те еба и лайното! Ти след мен ли ще ходиш?

Тръгнал той – говното след него. Спрял, пак тръгнал – говното пак след него.

– Вземи и мен! Не ме оставай!

– Няма да се куртулисам от теб! Един път те оставих – а ти след мен!

– Ти ме изсра! Аз искам да дойда с теб на свиренето.

И той го взел. Нямамо куртулисане от него. Взел си кърпата. Събрал, събрал лайното, сложил го в кърпата, а после в пояса си. Хоп, отишъл там.

– Хей, свирджията е тука! Свирджията дойде! Ууу – нещо мирише.

Напълнили масите. Другите седнали да ядат. Лайното му казало:

– Приятел, дай и на мен! Не яж само ти!

А той го натискал, да не излезе.

– Е, да те еба и лайното!

Взел да пие, лайното пак същото:

– Приятел, дай и на мен сега! Сипи и на мен. Само ти ядеш и са-
мо ти пиеш! Дай и на мен!

Сега казал:

– Да те еба и лайното! Аз ще те оправя!

Свирил. Минал един час. Тръгнал да ходи до тоалетната. Но го
жел. Отишъл при готвачките. Пет казана супа втели. Той ви-
дъл, че готвачката се е махнала. Голям казан яхния варели.

Извадил говното от джоба си, от пояса си, сложил го в каза-
на. Взел да бърка и казал:

– Ебах те в лайното! Сега тук! Тук да вриш!